

Autor: Guillaume Faye

Následující text je možné pojmout jako jistý příspěvek k diskusi, která se v poslední době rozpoutala vlivem fenoménu zvaného „Lisabonská smlouva“. Diskutuje se o našem návratu do Evropy, o evropských hodnotách, o evropanství a staví se proti sobě na jedné straně odmítání integračního procesu proti nadšenému „huráevropanství“, které v mnoha případech vede až k despektu nad domácím politickým systémem a obscénnímu názoru „bude lepší když nám budou vládnout bruselští úředníci“. Ale ve vlastním zájmu bychom neměli automaticky upadat do této uměle vytvářené reality. Fenomén Evropa a koneckonců ani evropská integrace nemusí bezprostředně souviset s akceptací současné institucionální podoby EU stejně tak, jako překonání moderních státně-nacionálních prizmat nemusí být útokem na národní identitu.

Evropa je v kulturním, historickém, etnickém a kulturně-politickém ohledu velkou vlastní nás všech. Překlenuje a pojímá nacionální vlasti nebo lokální vazby.

Naší touhou je učinit z Evropy opět subjekt dějin.

Už nyní by se člověk měl označovat v první řadě za Evropana, dříve než se charakterizuje podle státní příslušnosti, jednoduše proto, že cizinec se může vydávat za Belgičana, Němce nebo Francouze, ale mnohem obtížněji za „Evropana“ (nebo Katalánce, Bretonce či Bavora). Evropa je tedy první myslitelné osudové společenství, které by v průběhu 21. století mělo nastoupit na místo státních národů – *staatsnationen*.

Jiné národy světa se na nás ostatně stále více dívají z tohoto hlediska, a ne už jako na Němce, Italy, Francouze atd.: pohled, který na nás druzí upírají, je neklamným znamením. Evropa, vystavená poklesu obyvatelstva a smrtelným ohrožením, má v globalizovaném světě, v němž se střetávají kultury, naléhavý úkol se sjednotit, aby mohla přežít. Její nacionální státy, půjdou-li každý svou cestou a za vlastní politikou, nebudou mít ve světě, v němž politické jednotky o méně než 300 milionech obyvatel už nemohou udržet svoji nezávislost, žádný význam. Avšak dnešní „Evropská unie“ je hybridní výtvar, nezařaditelný a k tomu servilní subjekt.

Závažné nedostatky nynější Evropské unie jsou všeobecně známy: zběsile regulující byrokracie na jedné straně, celosvětový volný obchod na straně druhé, globální podřízení se USA, zanikání nacionálních suverenit ve prospěch nedefinovatelného subjektu bez politického jádra či vůle, nekontrolovatelné kolísání společné měny bez pevného vedení, na odív stavěný sklon k multikulturalismu, oficiálně pěstovaná migrantofilie atd.

Kritické body jsou známy dostatečně. Instrukce dnešní Evropské unie pracují p r o t i v š e m zájmům evropských národů. Avšak návrat k Evropě vzájemně izolovaných nacionálních států se jeví neméně nepředstavitelný.

Francouzský nacionální stát např. nikdy nemohl chránit identitu národů, které tvoří Francii. Dokonce byl první obětí své kosmopolitické ideologie tím, že otevřel brány kolonizaci cizinci.

Tak stojíme před opravdovým dilematem: Francie nebo Evropa?

Ve skutečnosti je to špatně položená otázka. Tento rozpor je třeba překonat „shora“ a ne „zdola“: „Jak se má budovat Evropa, skutečná Evropa, aniž bychom zrušili nebo popřeli Francii?“

Odpověď zní: **je třeba kritizovat francouzský stát (dosadte jakoukoli jinou evropskou zemi, pozn. redakce), ne Francii jako historickou a kulturní entitu. Člověk sice musí vzít na vědomí, že dnešní organizace Evropy je špatná, ale neměla by to být záminka, aby rezignoval na vybudování Evropy jiné.**

Jaké jsou zásady „dobré“ evropské výstavby?

1. Evropa musí být budována na základě suverenity, nezávislosti a síly, které jsou nejlepším dědictvím francouzské tradice. To nejhorší na této tradici by se samozřejmě muselo vynechat: nivelizující centralismus. V důsledku toho je předem vyloučen koncept Evropy bez suverénního centrálního státu. Nám naopak tane na mysli překlenující, federálně ustanovená instance s vlastní strategií a hospodářskou politikou, což není dnešní případ. Je totiž nemyslitelné argumentovat ve prospěch „budování Evropy“, nemá-li se na mysli evropská exekutiva a hlava státu. Současná situace Evropy je přitom nanejvýš ambivalentní: společná měna, armáda ve stavu zrodu, parlament, členské státy, jejichž zákonodárství není již až po 50% „nacionální“, soudní dvůr – avšak suverenity ještě chybí!

Buď se vrátíme k suverénním státům (s jejich měnami) a v tom případě je Evropská unie pouhou snůškou smluv, paktů, úmluv a hlasovacích orgánů podle vzoru Vídeňského kongresu z roku 1815 (to je ovšem opravdu Evropa 19. století) – nebo se jednoznačně rozloučíme se všemi nacionálními suverenitami ve prospěch skutečného evropského imperiálního státu, který si toto jméno zaslouží.

2. Předpokládá-li se vznik evropského centrálního státu, tak Evropa bude imperiálním spolkovým státem, nebo nebude vůbec. Dlouhodobě se totiž nemůže spokojit s tím, aby se dále protloukala jako chatrná, „kooperující“ koalice různých států bez společné světové politiky hodné toho jména, pod kuratelou netransparentní, nekontrolovatelné technokracie, držaná volně pohromadě vágními ideály jako volný obchod, „demokracie“ a usazené humanitářství, a to vše na pozadí přebyrokratizovaných regulací a finančních mechanismů. Z dlouhodobé perspektivy může být imperiální Evropa jen federací velkých, vzájemně spřízněných etnoregionů.

3. V ještě neurčité budoucnosti západní a střední Evropa spojí svůj osud s Ruskem, a to jen za účelem obrany proti společným nebezpečím.

4. Princip imperiální federace implikuje, že národ /Nation/ může federaci kdykoli opustit, jestliže si to přeje.

Text tvoří kapitolu Fayeho knihy „Proč bojujeme“ a je součástí tzv. „metapolitického

slovníku“.